Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

25 юни 2020 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, приети с оглед на положението в Украйна — Замразяване на средства — Списък на лицата, образуванията и органите, чиито финансови средства и икономически ресурси се замразяват — Запазване на името на жалбоподателя в списъка — Задължение на Съвета да провери дали решение на орган на трета държава е взето при зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита“

По дело T-295/19

Oleksandr Viktorovych Klymenko, с местожителство в Москва (Русия), за когото се явява M. Phelippeau, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват A. Vitro и P. Mahnič, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение (ОВППС) 2019/354 на Съвета от 4 март 2019 година за изменение на Решение 2014/119/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на ситуацията в Украйна (ОВ L 64, 2019 г., стр. 7) и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/352 на Съвета от 4 март 2019 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 208/2014 относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Украйна (ОВ L 64, 2019 г., стр. 1), в частта, в която в тези актове името на жалбоподателя е запазено в списъка на лицата, образуванията и органите, по отношение на които се прилагат посочените ограничителни мерки,

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: D. Spielmann, председател, O. Spineanu-Matei и R. Mastroianni (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Обстоятелствата по спора

1 Настоящото дело е част от споровете във връзка с ограничителните мерки срещу определени лица, образувания и органи, приети с оглед на положението в Украйна след потушаването на протестите на площад „Независимост“ в Киев (Украйна) през февруари 2014 г.

2 Жалбоподателят, г-н Олександр Викторович Клименко (Oleksandr Viktorovych Klymenko), е заемал длъжността министър на приходите и вземанията на Украйна.

3 На 5 март 2014 г. Съветът на Европейския съюз приема Решение 2014/119/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на ситуацията в Украйна (ОВ L 66, 2014 г., стр. 26). На същата дата Съветът приема Регламент (ЕС) № 208/2014 относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Украйна (ОВ L 66, 2014 г., стр. 1).

4 В съображения 1 и 2 от Решение 2014/119 се уточнява следното:

„(1) На 20 февруари 2014 г. Съветът осъди по най-категоричен начин използването на всички форми на насилие в Украйна. Съветът призова за незабавно прекратяване на насилието в Украйна и за пълно зачитане на правата на човека и основните свободи. Той прикани украинското правителство да прояви максимална сдържаност, а опозиционните лидери — да се разграничат от лицата, прибягващи до радикални действия, включително насилие.

(2) На 3 март 2014 г. Съветът постигна съгласие да насочи ограничителните мерки към замразяването и възстановяването на активи от лица, за които е установено, че са отговорни за присвояването на финансови средства на украинската държава, и на лица, отговорни за нарушения на правата на човека, с цел утвърждаване и подкрепа на правовата държава и зачитането на правата на човека в Украйна“.

5 Член 1, параграфи 1 и 2 от Решение 2014/119 предвижда следното:

„1. Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от лица, за които е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава, и от лица, отговорни за нарушения на правата на човека, и от физически и юридически лица, образувания или органи, свързани с тях, така както са посочени в списъка в приложението.

2. Никакви финансови средства или икономически ресурси не могат да се предоставят пряко или непряко на разположение или в полза на посочените в списъка в приложението физически или юридически лица, образувания или органи“.

6 Редът и условията за това замразяване на средства са определени в член 1, параграфи 3—6 от Решение 2014/119.

7 В съответствие с Решение 2014/119 Регламент № 208/2014 налага приемането на разглежданите ограничителни мерки и установява правила за прилагането им, по същество идентични с установените с посоченото решение.

8 Имената на лицата, за които се прилагат Решение 2014/119 и Регламент № 208/2014, са посочени в списък, който се намира в приложението към решението и в приложение I към Регламента (наричан по-нататък „списъкът“) и съдържа по-специално основанията за включването им в него. Първоначално името на жалбоподателя не е включено в този списък.

9 Решение 2014/119 и Регламент № 208/2014 са изменени с Решение за изпълнение 2014/216/ОВППС на Съвета от 14 април 2014 година за прилагане на Решение 2014/119 (ОВ L 111, 2014 г., стр. 91) и с Регламент за изпълнение (ЕС) № 381/2014 на Съвета от 14 април 2014 година за прилагане на Регламент № 208/2014 (ОВ L 111, 2014 г., стр. 33) (наричани по-нататък заедно „актовете от април 2014 г.“).

10 С актовете от април 2014 г. името на жалбоподателя е добавено в списъка със следната информация за идентифициране: „бивш министър на приходите и вземанията“ и следните мотиви:

„Лице, което е обект на разследване в Украйна за участие в престъпления във връзка с присвояването на украински държавни средства и незаконното им прехвърляне извън Украйна“.

11 На 30 юни 2014 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба, по която е образувано дело с номер T-494/14, с която иска отмяна именно на актовете от април 2014 г. в частта, в която се отнасят до него.

12 На 29 януари 2015 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2015/143 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 24, 2015 г., стр. 16) и Регламент (ЕС) 2015/138 за изменение на Регламент № 208/2014 (ОВ L 24, 2015 г., стр. 1).

13 С Решение 2015/143 се изясняват критериите, считано от 31 януари 2015 г., за включване в списъка на лицата, чиито финансови средства подлежат на замразяване. По-конкретно член 1, параграф 1 от Решение 2014/119 е заменен със следния текст:

„1. Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от лица, за които е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава, и от лица, отговорни за нарушения на правата на човека, и от физически и юридически лица, образувания или органи, свързани с тях, така както са посочени в списъка в приложението.

За целите на настоящото решение лица, за които е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава, включват лица, по отношение на които украинските органи провеждат разследване:

а) за присвояване на украински публични финансови средства или активи или за съучастие в подобно деяние; или

б) за злоупотреба със служебно положение от страна на лице на публична длъжност с цел получаване на неправомерна облага за себе си или за трето лице, като по този начин се причиняват загуби на украински публични финансови средства или активи, или за съучастие в подобно деяние“.

14 С Регламент 2015/138 Регламент № 208/2014 е изменен в съответствие с Решение 2015/143.

15 На 5 март 2015 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2015/364 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 62, 2015 г., стр. 25) и Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/357 за прилагане на Регламент № 208/2014 (ОВ L 62, 2015 г., стр. 1) (наричани по-нататък заедно „актовете от март 2015 г.“). С Решение 2015/364, от една страна, се заменя член 5 от Решение 2014/119, като, що

се отнася до жалбоподателя, се удължава до 6 март 2016 г. срокът за прилагане на ограничителните мерки, и от друга страна, се изменя приложението към последното посочено решение. С Регламент за изпълнение 2015/357 съответно се изменя приложение I към Регламент № 208/2014.

16 С актовете от март 2015 г. името на жалбоподателя е оставено в списъка с данни за идентифицирането му: „бивш министър на приходите и вземанията“ и следните нови мотиви:

„Лице, по отношение на което се провежда наказателно производство от украинските власти за присвояване на публични финансови средства или активи и за злоупотреба със служебно положение в качеството му на лице на публична длъжност с цел получаване на неправомерна облага за себе си или за трето лице, като по този начин се причиняват загуби на украински публични финансови средства или активи“.

17 На 15 май 2015 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба, по която е образувано дело с номер T-245/15, с която по-конкретно иска отмяна на актовете от март 2015 г. в частта, в която се отнасят до него.

18 На 4 март 2016 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2016/318 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 60, 2016 г., стр. 76) и Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/311 за прилагане на Регламент № 208/2014 (ОВ L 60, 2016 г., стр. 1) (наричани по-нататък заедно „актовете от март 2016 г.“).

19 С актовете от март 2016 г. срокът за прилагане на ограничителните мерки е продължен, по-специално що се отнася до жалбоподателя, до 6 март 2017 г., и то без да се изменя основанието за неговото включване в списъка спрямо това от актовете от март 2015 г.

20 С молба, постъпила в секретариата на Общия съд на 28 април 2016 г. в съответствие с член 86 от Процедурния правилник на Общия съд жалбоподателят прави изменение на жалбата си по дело T-245/15, за да поиска да бъдат отменени и актовете от март 2016 г. в частта, в която се отнасят до него.

21 С определение от 10 юни 2016 г., Klymenko/Съвет (T-494/14, EU:T:2016:360), постановено на основание член 132 от Процедурния правилник, Общият съд уважава жалбата, посочена по-горе в точка 11, като приема, че тя очевидно е основателна, и поради това отменя актовете от април 2014 г. в частта, в която се отнасят до жалбоподателя.

22 На 3 март 2017 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2017/381 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 58, 2017 г., стр. 34) и Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/374 за прилагане на Регламент № 208/2014 (ОВ L 58, 2017 г., стр. 1) (наричани по-нататък заедно „актовете от март 2017 г.“).

23 С актовете от март 2017 г. срокът за прилагане на ограничителните мерки е продължен до 6 март 2018 г., и то без основанието за посочване на жалбоподателя да се изменя спрямо това в актовете от март 2015 г.

24 С молба, постъпила в секретариата на Общия съд на 27 март 2017 г., жалбоподателят отново прави изменение на жалбата по дело T-245/15, за да поиска отмяна и на актовете от март 2017 г. в частта, в която се отнасят до него.

25 С решение от 8 ноември 2017 г., Klymenko/Съвет (T-245/15, непубликувано, EU:T:2017:792), Общият съд отхвърля всички искания на жалбоподателя, посочени по-горе в точки 17, 20 и 24.

26 На 5 януари 2018 г. жалбоподателят подава жалба пред Съда срещу решението от 8 ноември 2017 г., Klymenko/Съвет (T-245/15, непубликувано, EU:T:2017:792), по която е образувано дело с номер C-11/18 P.

27 На 5 март 2018 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2018/333 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 63, 2018 г., стр. 48) и Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/326 за прилагане на Регламент № 208/2014 (ОВ L 63, 2018 г., стр. 5) (наричани по-нататък заедно „актовете от март 2018 г.“).

28 С актовете от март 2018 г. срокът за прилагане на разглежданите ограничителни мерки е продължен до 6 март 2019 г., и то без основанието за посочване на жалбоподателя да се изменя спрямо това в актовете от март 2015 г.

29 На 30 април 2018 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба, по която е образувано дело с номер T-274/18, с която иска отмяна на актовете от март 2018 г. в частта, в която се отнасят до него.

30 Между декември 2018 г. и февруари 2019 г. Съветът и жалбоподателят си разменят няколко писма относно възможното продължаване на срока на действие на разглежданите ограничителни мерки по отношение на жалбоподателя. По-конкретно Съветът препраща на жалбоподателя няколко писма от кабинета на главния прокурор на Украйна (наричан по-нататък „КГП“) относно наказателните производства, образувани срещу жалбоподателя, и въз основа на които Съветът допуска посоченото продължаване на срока на действие.

31 На 4 март 2019 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2019/354 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 64, 2019 г., стр. 7) и Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/352 за прилагане на Регламент № 208/2014 (ОВ L 64, 2019 г., стр. 1) (наричани по-нататък заедно „обжалваните актове“).

32 С обжалваните актове срокът за прилагане на разглежданите ограничителни мерки е продължен до 6 март 2020 г., а името на жалбоподателя е запазено в списъка със същите мотиви като припомнените в точка 16 по-горе, като е добавено уточнение със следния текст:

„Информацията в преписката на Съвета показва, че правото на защита и правото на ефективна съдебна защита на г-н Klymenko са зачетени в хода на наказателното производство, на което се е позовал Съветът. За това свидетелства по-специално решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г., с което се дава разрешение за специално задочно разследване“.

33 С писмо от 5 март 2019 г. Съветът уведомява жалбоподателя, че ограничителните мерки спрямо него се запазват. Той отговаря на възраженията на жалбоподателя, изложени в писмата от 19 декември 2018 г., 21 януари и 4 февруари 2019 г., и му препраща обжалваните актове. Освен това той му указва и срока за представяне на становище преди вземането на решение относно евентуалното оставяне на името му в списъка.

Факти, настъпили след подаването на жалбата по настоящото дело

34 С решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет (T-274/18, EU:T:2019:509), Общият съд отменя актовете от март 2018 г. в частта, в която се отнасят до жалбоподателя.

35 С решение от 26 септември 2019 г., Klymenko/Съвет (C-11/18 P, непубликувано, EU:C:2019:786), Съдът отменя, от една страна, решението от 8 ноември 2017 г., Klymenko/Съвет (T-245/15, непубликувано, EU:T:2017:792) (вж. т. 25 по-горе), и от друга страна, актовете от март 2015 г., от март 2016 г. и от март 2017 г. в частта, в която се отнасят до жалбоподателя.

Производството и исканията на страните

36 На 3 май 2019 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

37 На 29 юли 2019 г. Съветът представя своята писмена защита.

38 Тъй като жалбоподателят не подава реплика в определения срок, писмената фаза на производството приключва на 20 септември 2019 г.

39 След промяна в съставите на Общия съд съгласно член 27, параграф 5 от Процедурния правилник делото е разпределено на пети състав, в който е включен нов съдия докладчик.

40 На 20 ноември 2019 г. Общият съд приканва страните, в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, да изложат пред него становищата си относно това какви изводи следва да се направят в настоящото дело по отношение съответно на решението от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет (T-274/18, EU:T:2019:509), и на решението от 26 септември 2019 г., Klymenko/Съвет (C-11/18 P, непубликувано, EU:C:2019:786). Страните изпълняват разпорежданото с тези процесуално-организационни действия в определения срок.

41 Съгласно член 106, параграф 3 от Процедурния правилник, в случай че в триседмичния срок, считано от връчването на съобщението за приключване на писмената фаза на производството, страните не са поискали да се насрочи съдебно заседание, Общият съд може да реши да се произнесе по иска или жалбата, без да провежда устна фаза на производството. Тъй като в настоящия случай не е направено такова искане, Общият съд реши да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството, тъй като счита, че делото е достатъчно изяснено от доказателствата по преписката.

42 По същество жалбоподателят иска от Общият съд:

– да отмени обжалваните актове в частта, в която се отнасят до него,

– да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

43 Съветът иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски,

– при условията на евентуалност — ако обжалваните актове бъдат отменени по отношение на жалбоподателя — да разпореди запазване на правните последици на Решение 2019/354 до момента, в който частичната отмяна на Регламент за изпълнение 2019/352 породи действие.

От правна страна

44 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят сочи пет основания, първото, нарушение на задължението за мотивиране, второто, нарушение на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, третото, липса на правно основание, четвъртото, грешка в преценката, и петото, нарушаване на правото на собственост.

45 Най-напред следва да се разгледат заедно второто и четвъртото основание, доколкото с тях по-специално се твърди, че Съветът не е проверил дали украинските органи са спазили правото на защита и правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя, от което следвало, че е допусната грешка в преценката при приемането на обжалваните актове.

46 В рамките на тези основания, като се позовава на решение от 19 декември 2018 г., Azarov/Съвет (C-530/17 P, EU:C:2018:1031), жалбоподателят изтъква по-специално че Съветът не е проверил дали приетото от КГП решение, на което той се е основал, за да запази ограничителните мерки спрямо него, е било взето при зачитане на правото му на защита и на правото му на ефективна съдебна защита.

47 В това отношение жалбоподателят упреква Съвета, че не е извършил достатъчно проверки и е отхвърлил произволно становището, което той му е представил във връзка с различните препратени от КГП документи.

48 По-специално жалбоподателят твърди, че решението на съдия-следователя от Районен съд Печерск в Киев от 5 октомври 2018 г. (наричано по-нататък „решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г.“), с което се разрешава срещу него да бъде образувано специално задочно разследване, не е прието, противно на твърдяното от Съвета, при спазване на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, така както те са предвидени по-специално в членове 6 и 13 от Европейската конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), както и в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). Всъщност, от една страна, това решение не е могло да бъде обжалвано, и от друга страна, то било прието в нарушение на изискванията на Наказателно-процесуалния кодекс на Украйна (наричан по-нататък „Наказателно-процесуалният кодекс“). Жалбоподателят подчертава, че независимо от факта, че е уведомил за това Съвета, последният не е извършил задълбочена проверка в това отношение.

49 Освен това жалбоподателят счита, че разследванията, за които се твърди, че са водени срещу него в Украйна, не са извършени в разумен срок по смисъла на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, и че дори след решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г. е очевидно, че единствената преследвана от украинските органи цел е била да се обоснове запазването на разглежданите ограничителни мерки.

50 Всъщност след започване на предварителното разследване компетентните за това органи поради липсата на доказателства единствено са забавяли разследването и не са взели решение да върнат делото на съд или да прекратят производството, като по този начин са нарушили Наказателно-процесуалния кодекс.

51 Съветът по-специално твърди, че видно от писмото му от 5 март 2019 г., той е взел предвид становището на жалбоподателя, като е проверил неговата основателност, и с оглед на получената от КГП информация е приел, че са налице достатъчно основания името на жалбоподателя да бъде запазено в списъка. В рамките на кореспонденцията си с жалбоподателя Съветът счита, че е проверил изтъкнатите от него доводи, като е поставил конкретни въпроси и е получил разяснения от КГП. Освен това жалбоподателят е упражнил правото си да бъде представляван от адвокат в Украйна в рамките на свързаните с него производства и е упражнил надлежно правата си, така че понякога жалбите му са били уважени.

52 Освен това от кореспонденцията, която жалбоподателят е изпратил до Съвета, не било видно, че той се е позовал на способите за възражение или оспорване, които са му били предоставени от Наказателно-процесуалния кодекс, по отношение на определени процесуални положения като прекратяване на разследването или факта, че то не е приключило в предвидения срок.

53 Освен това Съветът припомня, че срещу жалбоподателя са били постановени различни съдебни решения. Ставало въпрос за издаването от съдия-следователя от Районен съд Печерск в Киев на разрешение за задържане за явяването му в съда, за разрешение от 1 март 2017 г. за провеждане на разследване във връзка с производство под номер 42017000000000113 (наричано по-нататък „производство № 113“) и за решението за започване на специално задочно разследване в рамките на производство под номер 42014000000000521 (наричано по-нататък „производство № 521“). Впрочем от други обстоятелства, като например уведомяването на 21 април 2017 г. на адвокатите на жалбоподателя за приключването на съдебното разследване, което им дава достъп до преписката, било видно, че правото на защита и правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя са били спазени в рамките на свързаните с него производства.

54 Така макар че адвокатите на жалбоподателя са били информирани за висящите производства, те са използвали факта, че той не е в Украйна, за да изтъкнат наличието на процесуални нарушения и за да се избегне явяването му пред съдебните органи.

55 В крайна сметка Съветът приема, че е успял да извърши проверка, че определен брой решения, взети при провеждането на наказателните производства, са били приети при зачитане на правото на защита и на ефективна съдебна защита на жалбоподателя.

56 Що се отнася до доводите на жалбоподателя, изведени от прекомерната продължителност на разследването и от липсата на обвинение срещу него, Съветът отбелязва, че е поискал и получил разяснения по този въпрос от украинските органи и че разследванията във връзка с производство № 113 и производство № 521 са приключили съответно през 2017 г. и октомври 2018 г., което свидетелствало, че по производството има развитие.

57 Освен това Съветът заявява, че противно на твърдяното от жалбоподателя, той се е основал на достатъчно солидни факти, доколкото са представени доказателства, от една страна, за воденето на наказателни производства срещу жалбоподателя за присвояване на финансови средства на украинската държава, и от друга страна, за зачитането на правото на защита и на правото на справедлив съдебен процес.

58 Накрая, в отговора си на въпроса, посочен в точка 40 по-горе, Съветът изтъква, че от цялата кореспонденция с жалбоподателя е видно, че той е проверил посредством КГП изложените в писмата на жалбоподателя доводи, като е поставил конкретни въпроси и е получил допълнителни разяснения.

59 От постоянната съдебна практика следва, че при упражняване на контрол върху ограничителните мерки съдилищата на Европейския съюз трябва да осигуряват по принцип пълен контрол за законосъобразност на всички актове на Съюза с оглед на основните права, които са неделима част от правния ред на Съюза, сред които по-специално са зачитането на правото на ефективна съдебна защита и на правото на защита, предвидени в членове 47 и 48 от Хартата (вж. решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 40 и цитираната съдебна практика; вж. също в този смисъл решение от 26 септември 2019 г., Klymenko/Съвет, C-11/18 P, непубликувано, EU:C:2019:786, т. 21 и 22 и цитираната съдебна практика).

60 Ефективността на съдебния контрол, гарантиран от член 47 от Хартата, изисква в рамките на контрола за законосъобразност на съображенията, на които се основава решението за включване или за оставяне на името на лице в списъка на лицата, предмет на ограничителни мерки, съдът на Съюза да се увери, че това решение, което има индивидуален характер за посоченото лице, почива на достатъчно солидни факти. Това предполага проверка на твърдените фактически обстоятелства, съдържащи се в изложението на мотивите, което е в основата на посоченото решение, така че съдебният контрол да не се свежда до преценка на абстрактната вероятност на посочените мотиви, а да разгледа въпроса дали тези мотиви, или

поне онзи от тях, считан сам по себе си за достатъчен да обоснове същия този акт, са обосновани (вж. решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 41 и цитираната съдебна практика).

61 Приемането и запазването на ограничителни мерки като предвидените с изменените Решение 2014/119 и Регламент № 208/2014, приети срещу лице, идентифицирано като виновно за присвояване на средства, принадлежащи на трета държава, по същество се основават на решение на орган на тази държава, който е компетентен да започне и да проведе наказателно разследване по отношение на това лице за престъпление присвояване на публични средства (вж. решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 42 и цитираната съдебна практика).

62 Също макар и въз основа на критерия за включване в списъците, като припомнения по-горе в точка 13, Съветът да може да основе ограничителни мерки на решение на трета държава, задължението на тази институция да зачита правото на защита и правото на ефективна съдебна защита предполага, че тя трябва да се увери, че тези права са зачетени от органите на третата държава, приели това решение (вж. решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 43 и цитираната съдебна практика).

63 Целта на изискването Съветът да провери дали решенията на третите държави, на които смята да се основе, са приети при спазване на посочените права, е да се гарантира, че приемането или запазването на мерките за замразяване на средства се осъществява въз основа на достатъчно солидни факти, така че да бъдат защитени съответните лица или образувания. Така Съветът би могъл да приеме, че такива мерки са приети или запазени въз основа на достатъчно солидни факти, само след като сам провери дали правото на защита и правото на ефективна съдебна защита са зачетени при приемането на решението на съответната трета държава, на което той възнамерява да се основе (вж. решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 44 и цитираната съдебна практика).

64 От друга страна, макар да е вярно, че обстоятелството, че третата държава е една от държавите, присъединили се към ЕКПЧ, предполага контрол от страна на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“) върху спазването на гарантираните от тази конвенция основни права, които съгласно член 6, параграф 3 ДЕС са част от правото на Съюза в качеството им на общи принципи, то все пак не може да направи излишно изискването за проверка, припомнено в точка 63 по-горе (вж. решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 45 и цитираната съдебна практика).

65 Съгласно съдебната практика Съветът е длъжен в изложението на мотивите към решението за приемане или запазване на ограничителните мерки спрямо лице или образувание да опише, дори и накратко, причините, поради които счита, че решението на третата държава, на което възнамерява да се основе, е прието при зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита. Затова, за да изпълни задължението си за мотивиране, Съветът трябва да покаже в решението за налагане на ограничителни мерки, че е проверил, че решението на третата държава, на което основава тези мерки, е прието при зачитане на посочените права (вж. решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 46 и цитираната съдебна практика).

66 Накрая, когато основава приемането или запазването на ограничителни мерки като тези по настоящото дело, на решението на трета държава за започване и провеждане на наказателно производство за присвояване на публични средства или активи от разследваното лице, Съветът трябва, от една страна, да се увери, че при приемането на това решение органите на тази трета държава са зачели правото на защита и правото на ефективна съдебна защита на лицето, срещу което е образувано наказателното производство, и от друга страна, да изложи в решението за

налагане на ограничителни мерки причините, поради които смята, че при приемането на посоченото решение на третата държава тези права са били зачетени (решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 47).

67 Именно в светлината на тези принципи от съдебната практика трябва да се установи дали Съветът е спазил посочените задължения.

68 В началото следва да се отбележи, че макар да е вярно, че Съветът е споменал в обжалваните актове (вж. т. 32 по-горе) причините, поради които е приел, че решението на украинските органи за образуване и провеждане на наказателно производство срещу жалбоподателя за присвояване на публични финансови средства или активи е прието при спазване на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, следва все пак да се провери дали Съветът правилно е приел, че в рамките на производствата, на които се основават обжалваните актове, тези органи са спазили посочените права на жалбоподателя.

69 Всъщност проверката на основателността на мотивите, която е свързана с материалноправната законосъобразност на обжалваните актове и която в случая се състои в проверка дали посочените от Съвета обстоятелства са доказани и дали от тях може да се установи, че е извършена проверка за зачитането на тези права от украинските органи, трябва да се разграничи от въпроса за мотивите, който представлява съществено процесуално изискване (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 60 и 61) и представлява единствено последица от задължението на Съвета предварително да се увери, че тези права са зачетени.

70 С обжалваните актове обаче срещу жалбоподателя са приети нови ограничителни мерки въз основа на посочения в член 1, параграф 1 от Решение 2014/119 критерий за вписване, така както е уточнен в Решение 2015/143 и в член 3 от Регламент № 208/2014, уточнен в Регламент 2015/138 (вж. т. 13 и 14 по-горе). По този критерий се замразяват средствата на лицата, за които е установено, че са отговорни за присвояване на публични средства на украинската държава, включително на лицата, по отношение на които украинските органи провеждат разследване.

71 Следва да се констатира, че за да вземе решение да остави името на жалбоподателя в списъка, Съветът се е основал на обстоятелството, че срещу него е имало наказателно производство, образувано от украинските органи за извършване на престъпления, съставляващи присвояване на публични средства или активи и свързани със злоупотреба със служебно положение, което е било установено от писмата на КГП, от които жалбоподателят е получил копия (вж. т. 30 по-горе).

72 Запазването на приетите срещу жалбоподателя ограничителни мерки следователно се основава, както по делото, по което е постановено решението от 26 септември 2019 г., Klymenko/Съвет (C-11/18 P, непубликувано, EU:C:2019:786), и решението от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет (T-274/18, EU:T:2019:509), на решението на украинските органи за образуване и провеждане на производства за наказателно разследване за престъпление присвояване на средства на украинската държава.

73 Следва също да се отбележи, че като е изменил с обжалваните актове приложението към Решение 2014/119 и приложение I към Регламент № 208/2014, Съветът е добавил нов раздел, изцяло посветен на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, който се подразделя на две части.

74 В първата част само се прави общо припомняне на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита съгласно Наказателно-процесуалния кодекс. Най-напред по-специално се припомнят различните процесуални права, от които се ползва всяко лице,

заподозряно или обвинено в рамките на наказателно производство по силата на член 42 от Наказателно-процесуалния кодекс. На следващо място, от една страна, се припомня, че съгласно член 306 от същия кодекс жалбите срещу решения, действия или бездействия на следовател или прокурор трябва да се разглеждат от съдия-следовател или от местен съд в присъствието на жалбоподателя или на неговия защитник или законен представител. От друга страна, по-специално се посочва, че в член 309 от посочения кодекс се уточняват решенията на съдия-следователя, които подлежат на обжалване. Накрая се уточнява, че редица процесуално-следствени действия, като изземване на имущество и мерки за задържане, могат да бъдат предприети само след решение на съдия-следовател или на съд.

75 Втората част от раздела се отнася до прилагането на правото на защита и правото на ефективна съдебна защита по отношение на всяко от включените в списъка лица. Що се отнася по-конкретно до жалбоподателя, се уточнява, че съгласно данните в преписката на Съвета правото му на защита и правото му на ефективна съдебна защита са били зачетени в хода на наказателното производство, на което се основава Съветът, както е видно по-специално от решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г. (вж. т. 32 по-горе).

76 Следва също да се отбележи, че в писмото от 5 март 2019 г. (вж. т. 33 по-горе) Съветът, от една страна, се ограничава да посочи, че от писмата на КГП се установява, че по отношение на жалбоподателя продължава да се води производство № 113 и производство № 521 за присвояване на публични финансови средства или активи, и от друга страна, що се отнася до зачитането на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя, се позовава изрично само на производство № 521, като уточнява, че от решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г. следва, че тези права са били зачетени. Зачитането на тези права произтичало от обстоятелството, че посоченото решение е взето след провеждане на открито съдебно заседание с участието на защитата. Освен това в него се приемало, че жалбоподателят е заподозрян в посоченото наказателно производство, че името му е включено в „списъка на издирваните лица“, че обвинението е доказало наличието на основателни подозрения и че имало основания да се смята, че жалбоподателят се е укривал от органите, на които е възложено предварителното разследване.

77 Оттук следва, че макар в писмото си от 5 март 2019 г. (вж. т. 33 по-горе) Съветът да споменава и производство № 113, производство № 521 е единственото по отношение, на което той заявява, че действително е проверил зачитането на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя.

78 Във връзка с това в самото начало трябва да се отбележи, че Съветът не е доказал в каква степен решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г., което е акт от чисто процесуално естество, свидетелства за зачитането на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя в хода на производство № 521. Всъщност, както бе припомнено в точки 61 и 62 по-горе, в случая Съветът е бил длъжен, преди да реши да запази разглежданите ограничителни мерки, да провери дали решението на украинската съдебна администрация за образуване и провеждане на наказателни производства за престъпления, свързани с присвояването на публични финансови средства или активи и със злоупотреба със служебно положение от съответното лице, което изпълнява публична длъжност, е прието при зачитане на посочените права на жалбоподателя.

79 С оглед на това решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г., което е напълно инцидентно в рамките на производство № 521, не може да се определи, поне от формална гледна точка, като решение за образуване и провеждане на производство по разследване, обосноваващо запазването на ограничителните мерки. Предвид това може да се приеме, че от материалноправна гледна точка, след като е било прието от съд, това решение действително е било взето предвид от Съвета като фактическа основа, обосноваваща запазването на

разглежданите мерки. Следователно трябва да се провери дали Съветът правилно е приел, че то свидетелства за зачитането на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя.

80 Противно на твърдяното от Съвета обаче, от решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г. не следва ясно, че в случая тези права са били гарантирани на жалбоподателя. В това отношение, макар да е вярно, както отбелязва Съветът в писмото си от 5 март 2019 г. (вж. т. 33 по-горе), че посоченото решение е било прието след провеждане на открито съдебно заседание с участието на представител на защитата и че в него съдия-следователят стига до извода, че жалбоподателят е заподозряно лице, включено в „списъка на издирваните лица“, че прокурорът е изразил основателно подозрение и че има основания да счита, че жалбоподателят се е укривал от органите, на които е възложено предварителното разследване, все пак от материалите по делото не се установява Съветът да е разгледал данните, които жалбоподателят му е представил с писмата си от 19 декември 2018 г. и от 4 февруари 2019 г.

81 Всъщност жалбоподателят твърди, представяйки в подкрепа на това съответни документи, първо, че противно на информацията, предоставена от КГП на съдия-следователя, името му не е включено в списъка на издирваните на международно равнище лицата, съставен от Международната организация на криминалната полиция (Интерпол) (наричан по-нататък „списъкът на издирваните от Интерпол лица“), второ, че в съдебното заседание пред посочения съдия той е бил представляван не от упълномощените от него адвокати, а от служебен адвокат, който не е бил в състояние да му осигури адекватна защита, и трето, от една страна, че условията за допускане на неприсъствено производство не са били изпълнени в настоящия случай, и от друга страна, че решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г. нарушава правото на ефективна съдебна защита, тъй като то не подлежи на обжалване.

82 Във връзка с това, първо, следва да се отбележи, че от материалите по делото не се установява Съветът да е извършил проверка доколко решение, като това в разглеждания случай, което не подлежи на обжалване, е в съответствие с член 42 от Наказателно-процесуалния кодекс, изрично посочен в раздела за обжалване на актове, свързани с правото на защита и правото на ефективна съдебна защита (вж. т. 74 по-горе), чийто текст гласи, че заподозряното лице разполага с „правото на оспорване на решения, действия и бездействия на следовател, прокурор и съдия-следовател“.

83 Второ, от материалите по делото не се установява Съветът да е извършил проверка, въпреки предоставената му от жалбоподателя информация, на причините, поради които последният не е бил представляван от упълномощените от самия него адвокати, а от служебен адвокат.

84 Както припомня Съветът, по-специално е вярно, че през януари 2019 г. в отговор на искане, отправено до украинските органи, което се отнася по-специално до въпроса дали жалбоподателят е бил представляван от адвокат в съдебното заседание пред съдия-следователя, той е получил писмото на КГП от 22 януари 2019 г., в което се посочва, че защитата на жалбоподателя е била осигурена от адвокат от центъра за безплатна правна помощ, който е бил назначен служебно от съдия-следователя. Следва обаче да се отбележи, от една страна, че в писмото си от 4 февруари 2019 г., изпратено в определения от Съвета срок в отговор на писмото на последния от 25 януари 2019 г., жалбоподателят се оплаква от факта, че не е бил представляван от упълномощените от него адвокати, а не от липса на законно представителство, и от друга страна, че Съветът се е задоволил с отговора на КГП, в който впрочем просто се възпроизвежда голяма част от решението на съдия-следователя без в действителност да се вземат предвид изтъкнатите от жалбоподателя обстоятелства с оглед на назначаването от страна на съдия-следователя на служебен адвокат.

85 Всъщност от решението на съдия-следователя от 5 октомври 2018 г. е видно, че той е бил уведомен за съществуването на упълномощен от жалбоподателя адвокат, тъй като съдия-следователят твърди, че му е връчил новото становище за наличие на подозрения, изготвено на 6 март 2018 г. При тези обстоятелства Съветът, който при оспорване следва да докаже правилността на мотивите си по отношение на съответното лице (вж. в този смисъл решение от 26 септември 2019 г., Klymenko/Съвет, C-11/18 P, непубликувано, EU:C:2019:786, т. 38 и цитираната съдебна практика), не е изпълнил в настоящия случай задължението си да се увери, че правото на защита на жалбоподателя е било зачетено в рамките на производство № 521.

86 Трето, от материалите по делото не е видно, от една страна, въз основа на каква информация съдия-следователят е приел, че името на жалбоподателя е включено в списъка на издирваните от Интерпол лица, и от друга страна, какви са причините, поради които Съветът се е задоволил само с твърденията на КГП и на съдия-следователя в това отношение, въпреки всички предоставени му от жалбоподателя документи, от които се установява, че името му не фигурира в списъка на издирваните от Интерпол лица.

87 Освен това последният аспект не е без значение в рамките на преценката за зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя с оглед на член 297-4 от Наказателно-процесуалния кодекс, съгласно който включването му в списъка на лица, издирвани на междудържавно или международно равнище, е едно от двете условия, наличието на които трябва да бъде установено от прокурора, когато той иска разрешение да се проведе неприсъствено производство.

88 В това отношение следва да се отбележи, че в решението си от 5 октомври 2018 г. съдия-следователят посочва двете условия, без обаче да се произнесе изрично по отношение на условието, което води до включване на името на съответното лице в списъка. Що се отнася до КГП, трябва да се констатира, че в писмото си от 22 януари 2019 г. той само посочва, че на 5 юни 2014 г. името на жалбоподателя е било включено в международен списък на издирваните лица и че съответната информация е била регистрирана в преписката на Генералния секретариат на Интерпол, но впоследствие е била блокирана до разглеждането на жалбата поради повдигнатите от жалбоподателя възражения.

89 Четвърто, що се отнася до зачитането на правото на жалбоподателя делото му да бъде разгледано в разумен срок, от писмата на КГП не е видно каква е причината, поради която предвид обстоятелството, че за продължителен период от време жалбоподателят не се е намирал на украинска територия, за което украинските власти са били уведомени, до съдия-следователя е било подадено искане за неприсъствено производство едва на 9 юли 2018 г., а именно повече от четири години след започването на предварителното разследване.

90 Също така се налага изводът, че пълният текст на решението за допускане на неприсъствено производство е бил представен от КГП в отговор на въпрос на Съвета от 18 януари 2019 г. и че до приемането на обжалваните актове Съветът нито е бил уведомен от украинските органи за хода на производство № 521 с оглед на посоченото решение, с което се разрешава провеждането на неприсъствено производство, нито е поел инициативата да поиска информация от тях в това отношение. Освен това в писмото от 22 януари 2019 г. КГП единствено посочва, че обвинителен акт срещу жалбоподателя ще бъде внесен в съда, след като защитата се запознае с доказателствата по висящото наказателно производство.

91 Относно довода, който Съветът твърди, че е извел от съществуването на други съдебни решения, приети срещу жалбоподателя (вж. т. 53 по-горе), следва да се отбележи, както вече бе направено по делото, по което е постановено решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет (T-274/18, EU:T:2019:509, т. 81), че тези съдебни решения са в рамките на наказателното

производство, обосновало вписването и запазването на името на жалбоподателя в списъка, и са само инцидентни по отношение на него, доколкото имат обезпечителен или процесуален характер.

92 Тези решения, които могат най-много да послужат за установяване на наличието на достатъчно солидна фактическа основа, а именно на факта, че в съответствие с критерия за вписване срещу жалбоподателя е имало наказателно производство по-специално за престъпление присвояване на средства или на авоари, собственост на украинската държава, обаче не са сами по себе си онтологически годни да докажат, че при приемането на решението на украинската съдебна администрация за образуване и провеждане на посоченото наказателно производство, на което по същество се основава запазването на ограничителните мерки срещу жалбоподателя, са зачетени неговото право на защита и право на ефективна съдебна защита.

93 Освен това, що се отнася до обстоятелството, че жалбоподателят е признал, че на 21 април 2017 г. е имал достъп до преписката срещу него, с която е разполагал КГП, трябва да се отбележи, че става въпрос за задължително, но със сигурност недостатъчно условие, за да се приеме, че правото му на защита и правото му на ефективна съдебна защита са били зачетени (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 88).

94 При всяко положение Съветът не сочи никакво доказателство от преписката за процедурата, приключила с приемането на обжалваните актове, от което да личи, че той е разгледал решенията на украинските юрисдикции, на които се позовава общо, и че въз основа на тях е могъл да заключи, че процесуалните права на жалбоподателя са били зачетени.

95 Освен това Съветът не обяснява как наличието на тези съдебни решения позволява да се приеме, че защитата на въпросните права е била осигурена, докато, както изтъква жалбоподателят в изпратените до Съвета писма, производство № 521, което е образувано през април 2014 г. и се отнася до деяния, за които се твърди, че са били извършени между 2011 г. и 2014 г., все още е било на етапа на предварителното разследване и посоченото дело не е било предадено на украински съд за разглеждане по същество, а най-много само по процесуални въпроси.

96 Член 47, втора алинея от Хартата, който представлява един от показателите въз основа на които Съветът е преценил дали е зачетено правото на ефективна съдебна защита, обаче предвижда, че всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 84 и цитираната съдебна практика).

97 Доколкото в Хартата се съдържат права, които съответстват на права, гарантирани от ЕКПЧ, като предвидените в член 6, техният смисъл и обхват съгласно член 52, параграф 3 от Хартата са същите като дадените им в ЕКПЧ.

98 В това отношение следва да се припомни, че при тълкуването на член 6 от ЕКПЧ, от една страна, ЕСПЧ посочва, че целта на принципа на разумния срок е по-специално да се защити обвиняемият от прекомерното забавяне на производството и да не се допусне той да остане твърде дълго в несигурно положение относно съдбата му, както и от забавянията, които биха могли да застрашат ефикасността и надеждността на правораздаването (вж. ЕСПЧ, 7 юли 2015 г., Rutkowski и др. с/у Полша, CE:ECHR:2015:0707JUD007228710, т. 126 и цитираната съдебна практика). От друга страна, ЕСПЧ приема, че нарушаване на този принцип може да се установи именно когато фазата на разследването в наказателно производство се характеризира с периоди на бездействие, за които са отговорни компетентните за това разследване органи (вж. в този смисъл ЕСПЧ, 6 януари 2004 г., Rouille с/у Франция,

CE:ECHR:2004:0106JUD005026899, т. 29—31, 27 септември 2007 г., Reiner и др. с/у Румъния, CE:ECHR:2007:0927JUD000150502, т. 57—59, и 12 януари 2012 г., Borisenko с/у Украйна, CE:ECHR:2012:0112JUD002572502, т. 58—62).

99 От друга страна, от съдебната практика следва, че когато срещу лице от няколко години се прилагат ограничителни мерки и то поради наличието по същество на едно и също предварителното разследване, водено от КГП, Съветът е длъжен да разгледа по-задълбочено въпроса за евентуално нарушение от страна на украинските органи на основните права на това лице (вж. в този смисъл решение от 30 януари 2019 г., Stavytskyi/Съвет, T-290/17, EU:T:2019:37, т. 132).

100 При това положение в настоящия случай Съветът е трябвало поне да посочат причините, поради които, независимо от възпроизведените по-горе в точка 95 доводи на жалбоподателя, той е могъл да счита, че неговото право на ефективна съдебна защита пред украинската съдебна администрация, което очевидно е основно право, е било зачетено с оглед на изискването неговото дело да бъде разгледано в разумен срок (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 87).

101 Поради това с оглед на материалите по делото не може да се заключи, че доказателствата, с които е разполагал Съветът при приемането на обжалваните актове, са му позволили да провери дали при приемане на решението на украинската съдебна администрация са били зачетени правата на жалбоподателя на ефективна съдебна защита и делото му да бъде разгледано в разумен срок.

102 От друга страна, в това отношение следва също да се посочи, че съдебната практика, според която при приемане на решение за замразяване на средства, като това по отношение на жалбоподателя, Съветът или съдът на Съюза трябва да провери обосноваността не на разследванията в Украйна срещу лицето, срещу което се вземат тези мерки, а само обосноваността на решението за замразяване на средства с оглед на документите, на които се основава това решение, не може да се тълкува в смисъл, че Съветът не е длъжен да провери дали при приемането на решението на третата държава, с което смята да обоснове приемането на ограничителни мерки, са били зачетени правото на защита и правото на ефективна съдебна защита (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 90 и цитираната съдебна практика).

103 С оглед на всички изложени по-горе съображения не се установява преди приемането на обжалваните актове Съветът да е проверил зачитането от украинската съдебна администрация на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя в рамките на наказателните производства, на които се е основал. От това следва, че като е решил да запази името на жалбоподателя в списъка, Съветът е допуснал грешка в преценката.

104 При тези обстоятелства обжалваните актове, в частта, в която се отнасят до жалбоподателя, следва да се отменят, без да е необходимо да се разглеждат другите повдигнати от него основания и доводи.

105 С оглед на направеното от Съвета при условията на евентуалност искане (вж. т. 43, трето тире по-горе) по същество да се запазят последиците на Решение 2019/354 до изтичането на предвидения за подаване на жалба срок, и ако такава бъде подадена, до постановяването на решение по нея, достатъчно е да се отбележи, че Решение 2019/354 е произвело действие само до 6 март 2020 г. Поради това отмяната му с настоящото решение няма последици за периода след тази дата, така че не е необходимо произнасяне по въпроса за запазването на последиците от това решение (вж. решение от 11 юли 2019 г., Klymenko/Съвет, T-274/18, EU:T:2019:509, т. 93 и цитираната съдебна практика).

По съдебните разноски

106 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Съветът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) **Отменя Решение (ОВППС) 2019/354 на Съвета от 4 март 2019 година за изменение на Решение 2014/119/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на ситуацията в Украйна, и Регламент за изпълнение (ЕС) 2019/352 на Съвета от 4 март 2019 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 208/2014 относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Украйна, в частта, в която името на г-н Олександр Викторович Клименко е запазено в списъка на лицата, образуванията и органите, по отношение на които се прилагат тези ограничителни мерки.**

2) **Осъжда Съвета на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.**

Spielmann Spineanu-Matei Mastroianni

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 25 юни 2020 година.

Подписи